

over i sin egen. Hvis de Herrer havde sagt: Ja, det er det, vi ville; vi ville, at Kampen skal lægges over i Befolkningens Haand, ville, at Befolkningen skal føre Kampen videre — da havde jeg Intet at sige; thi jeg har aldrig negtet, at Befolkningen har Midler og mange forskellige Midler, som jeg ikke behøver her at opregne, thi de ligger ikke for. Hvad det kommer an paa, er, at Folket ikke taber Haabet og Modet ved Splittelse, thi saalænge Folket holder sammen, tror jeg, det kan holde Modet og Haabet oppe og ogsaa bruge Midlerne, da det har Midlerne. Derom har jeg altsaa aldrig spurgt. Jeg har derimod spurgt om, hvilke Midler Rigsdagspartiet havde, men derpaa har jeg aldrig faaet Svar, og det forekommer mig derved konstateret, at Rigsdagspartiet havde ingen Midler. Naar derfor det ærede Medlem altsaa, fordi jeg iaar gjentager, hvad jeg altid har sagt, at Befolkningen har Midler til at føre Kampen igjennem, men at det er Rigsdagspartiets Migt ikke selv at fremtvinge en Situation, hvorved den tvinger Befolkningen til at tage Kampen op og selv gaa udenfor Loven — naar det ærede Medlem, siger jeg, deraf faar lavet, at jeg skulde have forandret mine Udtalelser fra ifjor, da er det fuldstændig urigtigt, og jeg begriber ikke, hvorledes det ærede Medlem kan fremsføre en saadan Urigtighed. Nei, jeg hævder, at Befolkningen har Midler; men det Rigsdagsparti, som vilde fremtvinge en Situation, hvor Forhandling var umulig, det Rigsdagspartis Midler har jeg aldrig kunnet faae at vide, og jeg skal tilføie, at idet et Rigsdagsparti bidrager til, at Befolkningen splittes, bevirker det, at heller ikke Befolkningen kan bruge de Midler, den har. Det ærede Medlem gif imidlertid endnu videre i sin Maade at polemisere paa, han angreb det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgfreds (Th. Nielsen) med en ganske overordentlig Bitterhed. Den Tanke generede ham, at det var muligt, at dette ærede Medlem kunde gjøre Noget for Smaaafolk. Det var ham i saa høi Grad ubehageligt at tænke sig dette, at han kastede sig over det ærede Medlem og talte om Kinesere, der viste med Bønner, talte om, at dette ærede Medlem havde kun Ord for Smaaafolk, men gjorde Intet for dem, og han skulde derfor ikke stille sig iveien for Andre, der kunde gjøre Noget for dem. Det er nu i og for sig forunderligt at sige dette om det nævnte ærede Medlem; thi er der Nogen, der hidtil paa Finansloven nogenstinde har udrettet Noget for Smaaafolk, er det netop det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgfreds. At det ikke er blevet saa Meget, som vi kunde ønske, er en simpel Konsekvens af de Forhold, vi have levet under her i Landet, og som overhoved ere traadte hindrende iveien for større Reforme. Men det forekommer mig saa meget mærkeligere, at det ærede Medlem nu traadte op mod disse Bestræ-

belsler for at gjøre Noget for Smaaafolk, som vi jo fra anden Side, fra det ærede Medlem fra Kolding, have hørt udtale Beredvillighed til at forhandle, og der ikke er fremkommet Noget, som tyder paa det Modsatte. Der maa altsaa kunne ventes et Udbytte fra det Parti selv, som det ærede Medlem fra Rjøge tilhører; men hvorfor da bebreide det ærede Medlem for Veile, at han nu, da Situationen er saaledes, at vi skulle have en Finanslov, søger at lette Smaaafolks Kaar. Jeg forstaaer ikke, hvorledes et Medlem, der hører til en Gruppe, som vil forhandle om alle Reforme med den nuværende Regjering, hvorledes han nu kan bebreide et andet Medlem, at han paa Finansloven vil søge at bevirke Noget, der kunde komme Smaaafolk til Gode. Jeg tror virkelig, at det ærede Medlem har set paa dette Spørgsmaal fra et Partistandpunkt. Smaaafolks Interesser er en Sag, hvorom jeg troede, at vi Alle, naar de bleve hævdede fra Nogens Side, maatte være enige om at virke sammen, for at der kunde udrettes Noget, og jeg tillader mig derfor at undre mig i høi Grad over, at det ærede Medlem staaer paa det Standpunkt. Jeg siger bestemt, at Smaaafolks Interesser er et af de Punkter, som ikke kunne bruges til Trumf i et politisk Partispil, og det Angreb, som det ærede Medlem rettede imod det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgfreds, var et Angreb, som jeg ikke synes kan gavne hans Partistandpunkt. Men det Angreb, som han rettede mod os, var endnu meget værre. Det ærede Medlem fik en Følelse af, at det dog kunde tænkes, at denne Samling endte med en Konflikt. I saa Fald vilde det ærede Medlem staa meget vanskeligt, thi det ærede Medlem har jo altid udtalt, at nu havde vi faaet vort Ministerium, nu havde vi et Flertal, og naar vi havde det, hvorfra skulde der saa komme en Konflikt. Nu er det ærede Medlem imidlertid kommet i Tanke om, at Alt dette om vort Ministerium og om et Flertal er ingen Ting, og at der dog er en Mulighed for en Konflikt, og hvorledes da sikke sig derimod? Det ærede Medlem siger, at naar der fra den Side fremkaldes en Konflikt — jeg har ikke Ordene, men det er ganske sikkert Tanken —, da er det af Gensyn til og fordi man vil sikke sig ved de Valg, der nu komme. Jeg tror, at det ærede Medlem ved at tænke lidt over denne Argumentation vil indrømme mig, at det er en Argumentation, som ikke bør bruges imellem Modstandere, og det undrer mig saa meget mere, at det ærede Medlem vilde bruge den, som den ikke er hans egen. Jeg tror, at det er Forbindelsen med en Politik, som ikke er saa fuldstændig holdbar helt igjennem, som har bragt det ærede Medlem til at bruge Argumente, som han dog vistnok selv ved nærmere Eftertanke ikke vil være stolt af at have brugt, thi Insinuationer af denne Art vanskeliggjøre i høi Grad en sømmelig Forhandling, og jeg gjent-